

[a gránátalma rubinszíve]

reggel — valahogy így kezdtem a másik verset
amelybe bevacskolta magát a meglágyult évszak
mint kotorékebb a rókalukba
s nem hajlandó kidugni fénylő orrát
hisz otthonává vált az üzött szag
és hajlékony dallamokat vonít a föld alatt
a hársak illatos gyökerei közé
vakondjáratokban hallgatózik
vakondprém szeretne lenni
meg rókagerezna s fülemületoll a régi kertben
hosszú cinóbercsík egy testben
gótikus árny a krumplisuttogásban:

bizonygatom — ez az a reggel
egyezkedem a megírttal
s pecséteket ejt rám a hirtelen felhő
tintaceruzakék csöppekkel pötytyöz
gyerekszeplőim helyén az orrtövön
s a szlávareccsonton sűrű kékszeplők
kihaláltak a bőrömre
tülekednek fecsegnek
ahogy tették volt azt harminc éve:

a miniumtájban ottó azúrja
a határon átszökött adriája
most keresheti vrnik-szigetén
hová lett a víz hiszen nem írta ki
hová hová világszín tengerem
ha nem hozzám akkor kihez
ki tud elmerülni a porcelánmázban
a levendulavirág kunyhójában
ki lehet szappanreklám
önjáró zsillett alatt a kemény szőr:

a reggel lazúrból felmerül palóznak
szájaszögén a gránátalma
gránátalmafám első virága
olasz korsós kis lény
izeg-mozog
nem találja a karsztokat
a víznyelő szörcsögő torkát
a klottszemű aggleányt
— de itt az adria- s az ionkék
delfinek buknak föl a vörösföldből

és visszamerülnek a részeg földbe
de egy hátuszony kiáll
kiáll a barázdák közén
tajtékot hasít
borszínű ez is
a nagy alkoholista görögé
olvasható az ásványlapok között
lapozható történet a szőlőlevelekben:

ellopjuk attól a reggelt
dudorászom
velem a tenyéröblű domboldal
mutatvány ez is mint a meztelen lányok
a leszakadó selymek a székkarfáról
suhogó tükrében másolatunk
én és a gránátalma szíve —
hát ilyen rubin vagyunk a rotációson
a rotációs derengő balkonán
alattunk horgos íriszek
szélvirágok s trubadúrdal
a nagy ólombányában
az ódák pedig vesszenek jönnek a kosszarvú
epikusok — mióta már mióta
hogy szétfolyunk a kánikulában
deltázunk másolgatjuk a nyarat
öltögetjük a kertösvény aszúrgallérját
propellerforma jeleket varrunk bele
megfejtjük ama labirintust
ahol hűsöng a saját minotaurusz
és a házidémon
pontosan keresztezve a fonalakkal
a szövetet a sebeket a savakat:

az adriaüveg akváriumában:

létezésem kockás teraszán
ahol nem nézek félre
vért nyal a gránátalma tengeri sósat
amihez magként hozzászokott
tenyerem robixsebét nyalja
csuklóm fölött a dróthorzsolást
nincs ki leválássalza bőröm vámpírját
magányosan araszolgat rajtam
hű zsákmány
hogyan visszaadja az ént nekem:

reggel — pontosan kezdtem ezt a verset
és elkezdődik
hiszen percekre volt csak
itt ottó adriája

s ülhetünk egymás árnyékában —
hány nap kél hogy kettő az árny
hány időt tud mutatni egyszerre
a napóra termékeny mutatója
míg gáliccal tömködi a tengerhiányt
e meggárgyult évszak
kékkövel tölti fel az üregeket
a rögök tövét a szirmok hasítékát
a kéményperemet
s késként rohangál fel-alá
beleszalad a telekhatár-körtefába
az ónixfüge leveleit meghasgatja
akár a jég a kukoricát
lesi a cincsatornán lapuló macskát
ha rácsap a csimasz verebekre
a fészek is kéekkel legyen tele:

a feltételes módban elfekvő kép
mögött is ott van:

valaki jár a kertben
szél van a vállán
tusba mártja magát a présházablakpárkány
fölötte ha méterre az ég
alatta ha méterre a föld
veri a szőlőfürtöket
szemelgeti a naspolyát
mágnészivékbe önti a vasport
átlövi az enciánt — a deréknyi fácska
a gránátalmácska vonzza magához
s mint rejtett rím a sor közepén
meghajlott és álmos — te vagy az
te
a felpattant bimbó szelleme te bimbószag
te virágragyogás te a pirosban fürdő
át- s megváltozás:

miként satírozzuk át
a balatoni ragyogást a konok verset
amelyhez visszatért hártypapírba csavarva
a délszak
és a délszak sátora:

a reggelben rubinszív dobog —
a gránátalma fényes szíve:

dobogásod kidönti mellkasom: